

Cây Đàn Guitar của bạn tôi

Viết bởi K2 Lê Tôn Dũng

Thứ 7, 13 Tháng 9 2017 11:49

Kính quý NT và các Bạn đồng môn

DXKính đã mất được 2 năm. Tôi viết bài này để tưởng nhớ bạn và gia đình bạn. Trong bài viết này, tên của quý Niên trưởng K1, quý sĩ quan giáo huấn, tên của nhà đồng môn đã được chấp nhận, Tôi nghĩ bài viết bình thường, nhưng nếu có những chi tiết làm phật lòng quý vị. Những gì viết chân thành xin lỗi và mong quý anh chị hai chị em xá. (LTD)

Cây Đàn Guitar của bạn tôi

(Tưởng nhớ K2 Dũng Xuân Kính Portland)

Ngày viết: K2 Lê Tôn Dũng

K2 Paul Duong X. Kính

Hôm tuần tháng 7/2015 anh chị NT2 Lê B. Hay và anh chị NT2 Trần V. Phấn có việc lên Washington, đã ghé thăm gia đình tôi ở Olympia. Anh Chị Phấn có việc riêng nên ngay sau buổi chiều họp mặt hàn huyên với bạn bè, phôi và Portland trước. Ba ngày sau, vợ chồng tôi cùng anh chị Bá Hay-Kim Phấn đáp xe lửa Amtrack về Oregon. Một hôm trước, tôi có nói với Hay và Phấn là chuyến đi Portland lần này, tôi có chuyến ghé thăm NT2 Dũng Xuân Kính, những bạn đồng môn khóa đang bắt đầu tháng này và đang trong giai đoạn hóa trị, là giai đoạn quan trọng nhất trong việc điều trị bệnh ung thư. Đã một năm rồi, chưa gặp lại Dũng Xuân Kính nên tôi rất muốn đến thăm bạn. Theo tin tức từ gia đình và bạn họ, khi phát hiện bệnh ung thư đầu tiên thì gia đình đã đưa Kính vào bệnh viện để các bác sĩ theo dõi bệnh trình và tìm hiểu về triệu chứng lâm sàng. Sau khi có kết quả chụp quang tuyến, siêu âm, nội soi... Các bác sĩ đã hỏi chẩn và đi đến kết luận bạn Kính bị ung thư tụy tụy (Pancreas cancer).

Portland đang giữa mùa Hè, thời tiết rất nóng. Ngay buổi chiều rời thành phố Portland về Beaverton, tôi gọi phone trước cho Phấn để rủ bạn cùng đi thăm Kính. Nhiều năm qua đi, tôi chưa có dịp trở lại Beaverton kể từ lần đến thăm sức khỏe Đệ Tá Chị Huy Trưởng Trưởng Đệ Húc Chị Trần Chính Trần Đà Lê Nguyễn Quốc Quân thì nhà NT2 NT Thăng ở Hillsboro. Ngày ấy và bây giờ, thời gian không lâu nhưng có biệt bao thay đổi trong sinh hoạt và đời sống của chúng ta. Chỉ cách vài năm, thành phố Beaverton thay đổi rất nhiều khi nhìn ngắm quen cũng trở thành lạ, xa lạ. Trong sự thay đổi đó, có nhiều sự kiện đáng nhớ như cũng có những thay đổi kín đáo và thầm lặng như những thay đổi về âm thanh, về đời sống trong chính đời sống của chúng ta. Nhất là những thay đổi trong vấn đề sức khỏe cũng có tác động đến sinh mệnh của chính chúng ta.

Vợ thùy khỏe kính, Đệ Tá Chị Huy Trưởng, đã ra đi trong tình trạng ốm mệt của các môn sinh lưu tu đang sống tha hương với biệt bao buồn vui lẫn lộn. Thành thực nói lên điều trên Mail Group vài bạn tin nhắn không vui thì nhiều thì u bang khác nhau gọi về báo tin đồng môn này, bạn họ kia bị stroke, bệnh ung thư. Vài tháng rồi nghe tin tức mất đồng môn ra đi vĩnh viễn. Nhưng bạn tin tức buồn, nhưng đi buổi họp chính là phải đi đến với những cuộc họp không chỉ đi nhủ vầy. Cuộc sống chân trong vấn đề lịch sự ngày ngày không lẽ đã chôn vùi cả một thế hệ tu sĩ trẻ hào hùng vào tuyệt vọng hay sao! Không. Tôi không thể tin vào điều đó.

Hôm bạn ghé chiều, trong cái nóng đã có chút dews ở vùng Tây Bắc. Tôi và Hay lái xe về

Cây Đàn Guitar của bạn tôi

Viết bởi K2 Lê Tấn Dũng

Thứ 7, 13 Tháng 9 2017 11:49

Aloha đón Phụng đang chờ đợi cùng đến thăm Kính. Trước đó hôm nay a gi, tôi đã phone cho Kính để hỏi thăm sức khỏe và hỏi Kính sẽ đến thăm bạn. Qua mấy phút nói chuyện trên phone, tôi muốn nói giá sức khỏe của bạn mình. Giờ nói chuyện xong, vui vẻ chen vào giờ nói chuyện của Kính lúc nói chuyện qua phone làm tôi yên lòng. Tôi xin Trại Phụng, bạn Kính chắc không sao. Tôi nghĩ thêm trong lòng.

Đến giờ vào nhà Kính, cây cối phải mát màu xanh, trời đầy bóng mát. Xanh hơn những lần tôi đến thăm gia đình Kính mấy năm về trước. Tôi nói đùa với hai bạn mình. Cây cối vẫn còn xanh thì kiếp này của bạn Kính chắc là chắc có việc gì. Nghe nói Kính chuyển vào thu hoạch hóa trị 2 mà đã thấy tình hình rất khỏe quan và bệnh có dấu hiệu thuyên giảm thấy rõ, nhất là Kính có một cái áo là Bác sĩ và hiện đang làm việc tại một Trung tâm nghiên cứu và chuyển ở Portland.

Con đường Pintail Loop cây xanh bóng mát, căn nhà của Kính có thay đổi chút nhỏ qua thời gian, nhất là cây cối quanh nhà, những tôi vẫn nhìn ra dù hôm nay mấy năm về trước. Hôm nay trước, tôi thấy có dấu hiệu xuất hiện của các bạn đường môn NT Oregon trong mùa Lễ Giáng Sinh. Đây cũng là dịp các anh chị NT Portland, Beaverton họp mặt hàng năm. Tôi vẫn còn nhớ cái Hội Quán xinh xắn mà Kính và các bạn từng thuê để anh chị em NT cùng gia đình có dịp họp mặt cuối năm. Hội quán đó cũng như một gia đình thân quen. Đó tôi đã được gặp và vẫn không quên các niên trước như K1 VN Hội, NL Tâm, Đào Mạnh..., và nhiều về Sĩ quan cũ học, giờ học của Quân trước như Thầy Hoàng Minh Hòa giờ nói ngày nào sang sông như chuồng; Tiến sĩ Nguyễn Kim Quý từ nhà văn Kim Thanh luôn mặt mà trong ngành pháp; anh Nguyễn Ban, anh Phạm Văn Lập, Hà Đình Bình..., cùng rất nhiều bạn đường khóa K2 đang sống và làm việc đó như Thăng, Đàm, Hội, Phụng, Côn, Ánh, Hay, An. Chẳng không thể quên bạn đường môn K2 Đường Xuân Kính, cựu Phó trưởng Trung Tâm Điều trị & Tái Tạo Portland.

Lần sinh hoạt nào cũng thế, Kính lại đem cây đàn thùng để bạn chờ trong chiếc hộp xinh xắn, mang đến Hội quán để niên trước K1 Tâm Nguyễn và tôi sẽ đứng trong các tiết mục văn nghệ cùng với các anh chị tham dự. Ngày này nay còn không và ngày này nay còn đâu. Câu hỏi và ý nghĩ đó cứ lên quẩn trong tôi như một thói quen không thể quên được. Ôi, thói quen như những ngày vui qua mau.

Năm giờ chiều, chúng tôi băng ngang thềm cỏ xanh trước nhà Kính. Mấy phiến đá xi măng lát làm lối đi đã khô ráo sau mấy tháng mùa mưa. Tôi gõ cửa và không nghĩ ngờ ra mặt của đón các bạn đến thăm lại là Kính. Tôi ngạc nhiên đến: Kính ngạc nhiên và mừng vui. Kính ngạc nhiên vì không ngờ Kính từ chối ôm bạn thu của Bệnh viện với ba bạn đang chuyển đang gặp trong ngành để đón anh em. Mừng vui vì thấy bạn mình tuy có ốm đi và xanh xao vì đang giai đoạn hóa trị nhưng vẫn nhanh nhẹn, nói chuyện vui vẻ, lạc quan. Tôi nghe loáng thoáng phòng sau có tiếng nói chuyện nên nghĩ là nhà đang có khách học vài người thân trong gia đình đến thăm.

Sau này giờ thăm Kính và chơi với bạn. Tôi nghĩ đã đi và cũng đi Kính nghe ngóng dù rằng Kính nói mình còn khỏe, muốn bạn bè lại chơi chút nữa cho vui. Tôi đi vào góc nhà, thấy có cây đàn Guitar, chắc đã cũ vì đáng để chơi đàn có vẻ phong sương theo năm tháng nhưng lại trông rất quen thuộc, được dùng sát bên cây đàn Đường cũ của mình. Tôi có một thói quen, có thể nói là xấu bạn sinh vì tất cả theo tôi thì tôi còn rất trẻ, thu mình học đàn. Thói quen của một gã chơi đàn cũ, cứ mỗi lần thấy cây đàn guitar nào cũ kỹ thì lại càng ưa dòm ngó, ưa đi

Cây Đàn Guitar của bạn tôi

Viết bởi K2 Lê Tôn Dũng

Thứ 7, 13 Tháng 9 2017 11:49

ý. Lần này cũng vậy, nhìn cây đàn cũ, tôi thấy thân quen như có chút kỷ niệm nào đó gần gũi với nó từ ngày xưa. Tánh tò mò của hầu như ai cũng có và gần gũi và gần gũi, tôi quay sang hỏi như Kính:

-Cây đàn guitar của bạn tôi năm trước có phải không Kính?

Kính nhìn tôi, lướt qua Hay, Phóng rọi mím cười trả lời tôi:

-Đúng rồi. Cây đàn cũ từ năm xưa. Chắc các bạn vẫn còn nhớ nó. Hơn mười năm trước, nó từng là của bạn của Dũng mùa Giáng Sinh học tập ở Hawaii quán đó mà.

Tôi thấy cảm động với câu trả lời của Kính. Nó bình thường nhưng vẫn chứa biết bao kỷ niệm và tình bạn bè, nghĩa đồng môn. Không phải một người đang bình nhào cũng có thể trả lời một điều "đơn giản" như thế. Phải có kỷ niệm và tình nghĩa bạn bè mới có thể như người đi u bé như tôi đã nằm khuất sâu trong ký ức.

Một chút yên lòng rồi Kính nói tiếp:

-Lâu nay bạn vẫn còn đàn hát như xưa không. Tôi có nghe bạn hát trong một video YouTube, bài bạn viết và hát về mùa Xuân. Bài nhạc đẹp thơ mộng và hay lắm.

Tôi ngạc nhiên và nghĩ thầm trong bụng. Ông này đang bình nhào mà không suy nghĩ gì chút nào. Hy vọng Kính sẽ chóng bình phục. Tôi thấy sự cầu mong cho bạn mình được như người đi u may mắn trong cơn cơn khó khăn như bạn này. Rồi nhanh, tôi nhìn Kính và trả lời câu hỏi của bạn:

-Thì cũng còn chút chút cho vui vậy mà. Tôi mình đã vào tuổi già rồi. Bài nhạc Mùa Xuân mà Kính vẫn nói là do tôi viết từ bài thơ của nữ sĩ Trần Mạnh Tú. Chắc bạn ở nhà ở Washington gần Bellevue, có chút quen biết qua những đêm thơ nhạc thánh phòng ở thành phố Seattle và có email qua lại lúc tôi viết bài nhạc.

Lê Bá Hay ngồi bên cạnh, nhìn cây đàn rồi nhìn qua tôi. Bao nhiêu năm qua đi, gần gũi nói của Hay vẫn không mất chút thay đổi. Vẫn gần gũi đúng âm điệu miền Nam chân chất, thản nhiên, đáng yêu không pha một chút sáo ngữ nào. Hay lên tiếng:

-Dũng với Phóng. Tao đừng nghe như vậy. Trước khi từ già bạn Kính, sẽ có cây đàn guitar cũ, tao đừng nghe mấy hát một bài thơ riêng cho Kính trước khi từ mình vậy.

Tôi có hỏi bạn tôi trước đừng nghe đừng nói của Hay nên quay sang Hay nói:

-Bạn Kính đang bình nhào, bạn có thể kiên nhẫn đừng. Thôi đừng khác, khi nào Kính hết bình nhào, tao sẽ xuống tham gia vui chơi trong học tập một mình mười năm trước và sẽ đàn hát với anh em cho vui. Lâu quá mình chưa xuống học tập với các anh chị đừng nên cũng như lắm. Như như như mùa Giáng sinh năm áp đã qua.

Kính vỗ tay như xuống bàn nói liền:

- Hay nó đừng nghe rồi hay, đúng như tên của nó đó Dũng. Cảm ơn bạn đã từ trên Washington xuống thăm tôi. Tôi muốn nghe lại gần gũi hát của bạn. Bạn hát một bài thơ mình trước khi các

Cây Đàn Guitar của bạn tôi

Viết bởi K2 Lê Tấn Dũng

Thứ 7, 13 Tháng 9 2017 11:49

---

bạn về đi. Cây đàn cũ năm xưa bạn tặng chị và tôi còn đó. Chắc bạn phải sợ là giấy đàn vì lâu lắm rồi tôi chưa hề dùng tí.

Hay mở hộp, lấy cây đàn ra, phải biết rồi đưa sang tôi. Tôi cầm cây đàn mân mê như cầm chút kỉ niệm cũ. Mọi cái đều có vẻ mong manh quá. Cây đàn xưa của bạn mà tôi vẫn thường ôm trong những mùa Giáng sinh hộp mọt. Nhìn hộp bạn phải mong manh trên mặt đàn màu nâu cánh gián rồi nhìn sang khuôn mặt của Kính. Làn da trẻ đã có chút sạm màu qua mấy giai điệu hóa trang. Tôi dùng tôi có linh cảm xa xôi khi nhìn màu da và ánh mắt của Kính. Mọi cái có vẻ mờ nhạt và sống động quá. Tôi thở nhẹ, cố xóa tan những hình ảnh như chớp chập trong đầu. Chắc hẳn là đây đàn cho đúng xong tôi nói với Kính.

-OK. Bây giờ Bên mua bạn hát bạn gì đây. Nhạc của ai và dòng nhạc nào, tên chiên hay tình yêu tuổi trẻ chúng mình qua chiên tranh.

Kính nhìn các bạn Phóng, Hay rồi nhìn sang tôi nói:

-Bạn mua bạn gì thì hát bạn y thôi. Gọi như để chút kỉ niệm thì càng tốt. Sau khi là bạn nh, sẽ tôi chắc hộp mọt anh em và mọi bạn xuống chơi như lúc trước.

Tôi về nhẹ tay phải lên thùng đàn mát lạnh và nói vui với Kính:

-Đầu đó thì như thế rồi. Chắc của bạn là bạn lành bạn và phải có để các khúc, tôi hứa sẽ xuống thăm bạn và vui chơi với các bạn học như thu trước. Như giờ cây đàn cũ đó tôi vẫn còn để ôm nó trong những ngày gặp gỡ rồi nhé.

Tôi bắt đầu khi nghe là giọng nói quen thuộc của Kính. Cái tiếng “t” qua câu nói của Kính còn để mà giọng bạn nghe thân tình và gần gũi làm sao. Tôi lướt ký ức rồi nhanh qua khuôn mặt thân quen đã có phần xám đi của Kính. Tôi cố soi lại trí nhớ của mình. Bạn tôi sinh quán tên miền Bắc xa xôi nhưng tôi không nhớ chính xác ở đâu. Hà Thành hay Sơn Tây, Bắc Ninh hay Thái Bình. Trong cuộc kháng chiến K2 cách đây mấy năm, không có hình của Kính nên đành thôi.

Tôi nói nhanh với Kính:

-Đó tôi hát một khúc phim nổi tiếng của Nhạc sĩ Phạm Đình Chương phải không của Quang Dũng, không chơi là gọi như chút kỉ niệm năm xưa của chúng mình. Bài “Đôi mắt người Sơn Tây” nhé.

- Bài y rồi tuy tốt. Đúng tâm trạng anh em rồi mình. Bạn hát đi. Kính nói.

Tôi vuốt nhẹ tay trên của bạn lúc huy vọng cảm mà từng như có tiếng gió thổi trên đỉnh Ba Vì và tiếng sóng vỗ nhẹ bên bờ sông Đáy mặt thu chinh yên. Rồi bạn nằm trong lòng cuộc chiến, chúng tôi theo gió tràn về Lâm Viên có sống động như trẻ xưa, theo sóng vỗ nhẹ trên duyên hải miền Nam. Trên sóng nước muôn trùng như dòng sông quê hương chày cuộc sống và biển cả. Trên rừng núi bạt ngàn, đầu tích tiếng nhân mặt thu mang gấm đi miền Bắc. Mọi mặt nhìn qua đi, đầu có để lại máu xương những bạn bè thân họ chúng tôi, mặt thổi bạn đèn sách, ôm súng lên dùng bạn miền Nam thân yêu.

Thường như là họ thường như ai

Cây Đàn Guitar của bạn tôi

Viết bởi K2 Lê Tôn Dũng

Thứ 7, 13 Tháng 9 2017 11:49

Sông xa tiếng lộp lộp mưa dài
Mặt Em. Ôi mặt em xa có sự cô quạnh.
Khi chiều Thu v. Khi chiều Thu v. mặt sự ...mai

Đôi mặt người ở Sơn Tây. U u n chi u luân l c.
Bu n vì n x khôn khuây. Bu n vì n x khôn khuây.
Em hãy cùng ta m. M mặt ngày đ t M
Ngày bóng dáng quê h ng
Đ ng hoa khô ráo l .

Tôi chinh chiến đã ra đi
Chiều xanh không thấy bóng Ba Vì
Sông Đáy chiều bu n quanh Phố Qu c.
Non n c u hoài. Non n c hao g y ngày chia tay.

Em vì chinh chiến thi u quê h ng
Sài Sơn, B ng C n mãi u bu n.
Tôi nhớ x Đoàn mây tr ng l m.
Em có bao giờ ... Em có bao giờ ... Em th ng nh ...th ng.
Đôi mặt người ở Sơn Tây. Đôi mặt người ở Sơn Tây. Bu n vì n x ... khôn khuây...

Tôi đ ng bài hát, vu t nh c n đàn đ th y trong ánh mặt các bạn tôi, n hi n hình bóng quê nhà. Đôi mặt của Kính, đôi mặt của Hay, của Ph c ch t ch a h n sông núi Việt Nam. Ôi ! Nhớ ánh mặt bu n của ng i vì n x nh n c khôn nguôi.

Ngày y, chúng ta hy sinh x ng máu đ b o v mi n Nam v i n i lòng k sĩ th i đ i nh bao nhiêu ng òi khác. Yêu mi n Nam b ng c trái tim tu i tr . Nóng b ng nh l a đ i cu ng nhi t và lã m n nh nh ng hi p sĩ thu x a, tóc r i b i theo gió b i chinh yên. Kĩ m n theo ng i đi t b o tr gian, đi t lữ hung tàn. B o v giang san, yêu th ng đ ng bào trong s m ng c an t nguy

Tôi b cây đàn xinh x n của Kính vào h p góc nhà. C ba đ a b t tay Kính, ôm nh vai g y của b n và nói i t giã. Tr ra xe, ngoái nhìn i v n th y Kính còn đ ng v y tay c a. Đôi mặt của Kính nh sâu thêm và n ch a m t đi u gì r t l , nó ám nh tôi su t ch ng đ ng v . Chi c xe r i nhà Kính, tr ng c đ ng Pintail Loop trong bóng ng ng nghiêng nghiêng trên nh ng hàng thông xanh cao vút hai bên đ ng. Khi xe đã ch y đ c m t quãng xa, tôi nói v i Ph c và Hay:

-Theo tao, n u sau l n hóa tr th t , s c kh e Kính v n ch u đ ng đ c nh ng tác đ ng b i site-efet của li u hóa tr thì m c dù có m t đi nhi u h ng huy t c u, m i vì c cũng s t t h n và Kính s qua đ c căn b nh hi m nghèo. Nhớ ng... n u v n ti p t c hóa tr đ n l n th sáu thì tao r t s nh ng r i ro sau đó cho Kính.

Tôi có h i m c c khi nói ra đi u n y vì đó không ph i là kĩ n th c s tr ng và chuyên môn của mình. Ngay chính các bác sĩ tài danh cũng còn nhi u khi v p ngã trong ch n đoán lâm sàng và tr li u cho b nh nhân. Mình là ai? Mình ch là phó th ng dân, m t k bìn th ng

Cây Đàn Guitar của bạn tôi

Viết bởi K2 Lê Tấn Dũng

Thứ 7, 13 Tháng 9 2017 11:49

---

mà cũng bày đặt lên tiếng nói liêu. Không không, mình không là gì cả. Chẳng qua vì đức tin tốt qua sách báo và nhất là vì thói quen bạn mà nói liêu đó thôi. Xin các bạn tha cho.

Tôi buồn chùng câu nói của tôi theo tiếng thở nhè nhè mất lòng thì cũng cho chính mình. Tôi nói lo sợ vì đã có đến mấy người quen bạn bạn họ đã ra đi sau thời gian đi xuống thì bạn họ pháp hóa rồi. Trong chúng mình nào đó, hóa rồi là pháp thì cũng trong y khoa hiện thì đi chữa trị. Nhưng vấn đề là sức khỏe của chúng ta liệu có còn duy trì được bao nhiêu và đi kháng, vấn đề chúng mình bệnh ung thư, vấn đề sinh học huyết cầu nuôi dưỡng cơ thể, nuôi dưỡng tế bào. Nói khác đi là nuôi dưỡng đức sống sống của chính mình hay không?

Ngày hôm sau, Phóng chiếu hai vấn đề chúng tôi ra ga Amtrack ở Portland để chúng tôi về tới Washington. Suốt mấy giờ ngồi trên xe lửa, lòng tôi nghĩ nghĩ khi nhớ đến ánh mắt nhìn của Kính chiếu hôm trước. Không hiểu tại sao và biết đi đâu thì nào nh? Ánh mắt đó của Kính xa xôi, không buồn, không vui nhưng có cái gì không tròn vẹn. Rồi thì ngày đến thăm bạn, chúng tôi đã không gặp được phu nhân của Kính, chị Cao K. Đăng. Chị cũng là người quen biết với chúng tôi từ những ngày xưa cũ khi còn là những SVSQ của Quân trường Đồi Húc Chiến Tranh Chính Trị Đà Lạt. Thuở ấy, thời thơ ấu có những buổi tối không đúng phiên canh gác học tập phòng tập, cũng không ra ngoài kích đêm, chúng tôi, vài đứa bạn cùng chung nhóm với nhau, rủ nhau ra Cầu Lọc B SVSQ ngay dưới cổng Quân trường để uống cà phê, nghe nhạc, thổi kèn thu thập quyên tròn vào sổ đêm Đà Lạt. Lúc ấy, chị Cao K. Đ. đang là tiểu thư và là tiểu chủ nhân của Cầu Lọc B SVSQ.

Tôi nhớ ngày ấy, gia đình chị Cao K. Đ. thuộc Cầu Lọc B SVSQ và chị là ái nữ của chủ nhân CLB. Cái không gian ấm áp, nhớ bé của CLB với mùi cà phê ngọt ngào gợi hình ảnh như “khói thu thập xanh dòng khói liêu”. Đêm đêm sông Đáy như đôi bờ” như hai câu thơ trích đến đây lãng mạn của Quang Dũng năm xưa. Thời kỳ nhà thơ bạn thành đi kháng chiến, đã ru chúng tôi vào mộng mơ tuôi xuân làm trai thời loạn. Mồ làm người ở Quang Trung như tôi đã mất cuốn sách nào đó xuất bản từ năm xưa thì mình không thể và cũng không dám. Nhưng hình ảnh chinh phu qua văn học thì duy thi vị và lãng mạn tới cùng. Tuổi trẻ duy khát vọng và mộng mơ của chúng tôi được ru bằng lời thơ mượt mà Chín Phụng ngâm khúc của Đoàn Tròn Côn và Đoàn Thơ Địch: “đó có “Chàng tuôi trẻ vồn dòng hào kiết, xấp bút nghiên theo víc đao cung”. Và đó có hình ảnh thi sĩ tha của người và đi chinh chiến chinh chiến phụng xa. “đó có hình ảnh người đi đi đến bên sông của những người ra đi. Hào hùng, lãng mạn nhưng bi tráng.

Chàng đi vào nơi gió cát
Đêm trắng nơi nghé mát nơi nao
Xưa nay chiến đấu những bao
Nơi không muôn dặm xiết bao dải dẫu...
(Trích Chinh Phụng ngâm)

Ngày ấy chị Cao K.Đ. là hoa khôi của CLB/SVSO và dĩ nhiên là của Quân Trường ĐH/CTCT nữa. Thời gian đó, Khóa NT1 sắp ra trường, Khóa 2 của tôi về mà như p h c. Trong số gần 600 “chàng tuôi trẻ vồn dòng hào kiết” ấy, có biết bao cây si đã trường quanh CLB. Nhưng lọt vào mắt xanh và trái tim của cô chủ quán xinh đẹp ngày ấy chỉ duy nhất là Dũng Xuân Kính bạn tôi. Thì ra ông bạn tôi đã biết tình tình từ ngày tháng cũ. Tài thơ. Về chi tiết này, quí thì tôi không còn nhớ mất chút nào cả. Cũng may anh Kim Thanh Nguyễn Kim Quý ở Oregon, cựu Sĩ

Cây Đàn Guitar của bạn tôi

Viết bởi K2 Lê Tấn Dũng

Thứ 7, 13 Tháng 9 2017 11:49

---

quan Văn hóa và phó trách giáo dục huyện tôi Quân trưởng CTCT, bạn thân của Kính và cũng rất thân tình với anh em NT chúng tôi, còn lâu gì mà y tá báo cũ nên tôi mới đi đi lại lại mà y tá thì của bạn. Bạn cũng lãng mạn, đa tình đâu có thua ai. Hèn nào chàng đi chi m trái tim cô chủ quán từ ngày ấy.

Xuân ở bên này vắng ý thơ
Trong ta thao thức niềm mong chờ
Vắng em xuân đến hoa không thắm
Thơ tình mãi tình xa quá đời khờ.
(Trích Xuân Thơ của Dũng Xuân Kính)

Nói thì tôi ông nghe. Ông tài hoa và khôn lanh hơn người chứ đâu có chút đời khờ nào như tôi thì ông viết. Cái xớ xĩnh ng mù Đà Lạt đi y học, câu chuyện tình nào cũng đi m l và mang nặng chịt th, hu ng h là trong quân trưởng đi y học SVSQ hào hoa như trưởng Đ h c CTCT. Đúng không nào?

Thời gian sau đó, đầu năm 1970, CLB/ SVSQ đi chi. Ch nhân mãi đã đi 2 cô gái rủ vào trông coi CLB. Đi s ng SVSQ chúng tôi đi có thêm niềm vui mãi. Anh em ra vào CLB như n nh p h n và Quân trưởng đi có thêm hai câu chuyện tình rất đẹp của 2 chị em ruột là hai ti u th ch nhân CLB/SV SQ với 2 chàng SVSQ Khóa 2 cùng tên Th nh. L i cũng là khóa 2 của tôi n a nhé. Như vậy thì tôi có l nói SVSQ Trưởng Đ h c Chi n Tranh Chính Tr lúc nào cũng hào hoa thì ch c cũng không có gì quá đáng phải không quý bạn. Khác với bên n là 2 chị em ruột, 2 ông Th nh v a k , ch là hai bạn đ ng môn, không có h hàng dây m r má gì với nhau c . V sau, h thành 2 anh em bạn r , m t chèo mũi và m t chèo lái (?). Đôi l n là Th nh Ph m & Thanh Lê. Đôi nh là Th nh Phi & Thu n Lê. Chuyện tình đẹp và bạn vắng của c 2 đôi kéo dài mãi từ hôm nay sau g n n a th k và s kéo dài đến h t cu c đ i c a h . Tôi nói th t đó. Ch vài năm n a thôi là cu c tình của các anh ch đúng 50 năm, chúng tôi đang ch 2 nàng dâu từ ngày ấy s làm l Ngân khánh (L B c), có thêm l h p hôn thì càng vui h n.

G n n a th k qua đi, tình nghĩa và ch ng của h v n son s c và vắng bạn theo thời gian. Và bên c nh h là m t đàn con cháu n i ngo i. M t c p Ph m Th nh & Thanh Lê theo M Âu C lên non ngàn t n Colorado luy n binh pháp ch ngày lu n ki m hùng th . M t c p Phi Th nh & Thu n Lê theo Cha L c Long Quân xu ng vùng duyên h i Louisiana tr n gi b bi n ph ng Nam. Các đ a danh trong chuyện k c a tôi l n n y là nh ng đ a danh sau th i k b sủng và m t n c vì qu c n n tháng 4/1975. M i đây, tôi có đ p đ c đ c “L Chuyện Đò Ngang” m t truy n ng n r t đ th ng, r t c m đ ng c a đôi uyên ng Ph m Th nh & Thanh Lê viết v cu c tình nhi u gian truân, v t v c a chính h sau ngày Th nh xu ng núi ra quân tr n gi vùng Kiên Giang. Đó là tôi ch k ra m t vài câu chuyện tình đi n hình. Th c ra, quân trưởng thân yêu của chúng mình còn có c trăm m i tình đẹp và th y chung. Chuyện tình nào cũng đẹp, cũng nên th , cũng bạn vắng như nh ng chuyện c tích p h ng th m trong kho tàng văn h c Việt Nam.

Xin tr l i câu chuyện k đ dang v ông bạn K2 Dũng Xuân Kính của chúng tôi. V l i nhà Washington. M y ngày sau, tôi v n còn ám nh đôi m t l k và sâu th m của Kính. Đôi m t lúc đ u có chút reo vui khi g p bạn bè nh ng l i n ch a ni m ly bi t xa xôi muôn trùng. Tôi qu n lòng mà không dám th l v i ai vì s xui cho bạn mình. V l i Olympia, ngoài n i ám nh

Cây Đàn Guitar của bạn tôi

Viết bởi K2 Lê Tôn Dũng

Thứ 7, 13 Tháng 9 2017 11:49

Vợ người bạn tôi, tôi còn mang theo hình ảnh cây đàn thùng màu cánh gián của Kính và câu nói đầy tình cảm của bạn: “Cây đàn cũ năm xưa, nó từng là bạn của Dũng mùa Giáng Sinh đẹp nhất Hội quán đó mà”. Ôi, Nếu sự phân biệt mình được chứng minh cây đàn thì hay biết bao nhiêu. Cây đàn sau bao nhiêu năm tháng, âm sắc vẫn còn như xưa. Đáng tiếc vẫn không tàn tạ. Còn bạn, còn tôi, còn bạn bè chúng ta, những biết được mọi điều trong cuộc sống như sao phải chịu nhiều biến đổi đau đớn ngổn ngang.

Chị họ nhận mất tháng sau ngày gặp Kính. Tôi được các bạn cùng khóa ở Oregon báo hung tin vợ sẽ ra đi vĩnh viễn của Kính. Tôi không ngờ chuyện như vậy tin buồn như vậy lòng thì quặn đau vô cùng. Tôi ám ảnh đôi mắt rớt lệ của Kính rồi đi. Hình ảnh cây đàn thân yêu bạn quên lãng từ năm xưa rồi hiện tại. Cây đàn thời gian trôi có lẽ đã buồn vì thiêu hủy đi nhân của nó, giờ càng thêm cô đơn. Tôi liên tưởng đến cuộc đời đầy mưu phiến của chúng ta trên mặt đất trích. Rồi tất cả sẽ đi về đâu, hay sự như cây đàn bạn quên vì chị nhân của nó đã không còn.

Như Kính như tôi không dám vẽ dẫu Tang của bạn. Đành nói như trong lòng mắt tôi thì tôi vẽ về bạn như u mà thôi. Nếu tôi vẽ, chị nhìn được hình hài bạn trong cửa áo quan như lòng tôi nhà quàng thì tôi như bạn như u sẽ càng sâu thêm. Như người không nhai ngày tháng cũ sẽ càng lên hơn và chị làm xót xa thêm ánh mắt vẫn đã rớt u buồn của thân nhân bạn trong giờ phút tiễn đưa lên cuộc. Đôi mắt của bạn đã khép kín vĩnh viễn từ đây. Vậy thì còn ai cho tôi mượn cây đàn yêu dẫu năm xưa để hát khúc biệt ly. Ai sẽ cho phép tôi ôm nó vào lòng để hát cho bạn nghe lên cuộc bài ca tôi không mượn hát bao giờ. “Anh nhớ mừng, sau mắt tôi lên đã đến đây, đã vui chơi trong cuộc đời này. Đã bay cao trong vòm trời này. Rồi nhớ mừng, không bạn bè, không có ai...Không có ai...”(TCS).

Kính ơi !

Người viết và cây đàn guitar của NT2 Dũng Xuân Kính

Giáng Sinh 1998 tại Oregon

Bài hát cũ vẫn còn trong tôi như như đã không còn nghe. Cây đàn màu cánh gián năm xưa vẫn còn đâu đó trong góc nhà đã vắng bóng chị nhân. Rồi ai sẽ nâng niu cây đàn về khúc nhạc năm xưa. Gã hát rong cho vui đời vẫn còn đây, như người bạn thân mắt thì đã ra đi. Ra đi vĩnh viễn. Nếu như mình được phép có lẽ tôi chúc cho bạn thì nói như người xưa. Mong bạn được trở về nơi bạn đã ra đi. Bạn được gặp lại, tìm lại như gì bạn đã mất. Tôi nghĩ yên đi Kính. Cứ xin cho bạn an nghỉ đời đời trong cõi bình yên, không còn tranh chấp và hận thù.

K2 Lê Tôn Dũng

Wa, Sept. 2015 - Sept 2017